

ZAPISNIK

sa 53. sednice Odbora za rodnu ravnopravnost Skupštine Crne Gore, održane 17. jula 2015. godine

Šednica je počela u 10 sati i 30 minuta.

Šednici je predšedavala Nada Drobnjak, predšednica Odbora.

Šednici su prisustvovali član/ice Odbora: Nikola Gegaj, mr Branka Tanasijević, Žana Filipović, Draganja Vuksanović, dr Ljiljana Đurašković, doc.dr Branka Bošnjak i Ljerka Dragičević.

Saglasno članu 56 Poslovnika Skupštine, odsustvo sa šednice najavila je prof.dr Jelisava Kalezić.

Po pozivu, šednici su prisustvovali/e: Tanja Ignjatović, programska koordinatorka Autonomnog ženskog centra - Beograd, Vesna Ratković, članica Grupe eksperata za borbu protiv nasilja nad ženama i nasilja u porodici – GREVIO, Sonja Bošković, zamjenica Vrhovnog državnog tužioca, Siniša Bjeković, zamjenik Zaštitnika ljudskih prava i sloboda, Dragan Pejanović, sekretar Ministarstva unutrašnjih poslova, Sonja Šundić, savjetnica Predsjednika Crne Gore, dr Mira Jovanovski Dašić, generalna direktorica Direktorata za biotehniku i međunarodnu saradnju, Biljana Pejović, načelnica Odjeljenja za poslove rodne ravnopravnosti u Ministarstvu za ljudska i manjinska prava, Aleksandra Vujsić, Misija OEBS-a u Crnoj Gori, Aleksandra Čelar, Evropska komisija, Maja Raičević, NVO Centar za ženska prava - Podgorica, Jovana Hajduković i Tijana Saveljić, NVO Sigurna ženska kuća - Podgorica, Ivana Pejović, NVO SOS telefon za žene i djecu žrtve nasilja - Nikšić, Branka Vlahović, NVO „Spes“, Sanja Elezović, nezavisna ekspertkinja, koordinatori/ke za rodnu ravnopravnost: Marija Babović Leković, Ministarstvo zdravlja, Igor Vučinić, Ministarstvo rada i socijalnog staranja, Biljana Dulović, Ministarstvo unutrašnjih poslova, Milijana Čukić i Ljilja Đonaj, Uprava policije, Lucija Adžić, Uprava za inspekcijски nadzor, Mirjana Purić, Ministarstvo pravde, Vesna Lagator Pijevac, Skupština Prijestonice Cetinje, Mira Topović, Skupština opštine Pljevlja.

Predšednica Odbora je objavila da je dnevni red šednice

Konsultativno saslušanje Tanje Ignjatović, programske koordinatorka Autonomnog ženskog centra, Beograd, povodom Indikatora za praćenje primjene odredbi Konvencije SE o sprječavanju i suzbijanju nasilja nad ženama i nasilja u porodici, izrađenih u okviru regionalnog projekta „Udruženim naporima – ka novim evropskim standardima u zaštiti žena od rodno zasnovanog nasilja“, realizovanog tokom 2012-2014.

U uvodnom obraćanju predšednica Odbora Nada Drobnjak je saopštila da je Konvencija SE o sprječavanju i suzbijanju nasilja nad ženama i nasilja u porodici (tzv. Istanbulska konvencija) prvi pravno obavezujući međunarodni dokument koji pruža sveobuhvatnu zaštitu ženama od nasilja i nasilja u porodici, kojim se nasilje nad ženama definiše kao povreda ljudskih prava i kao oblik diskriminacije. Istakla je da je Crna Gora jedna od prvih država potpisnica Konvencije i da se usvajanjem Zakona o potvrđivanju Konvencije 2013. godine, obavezala da uskladi svoj zakonski okvir sa odredbama Konvencije koja je počela da se primjenjuje 1. avgusta 2014. godine. Crna Gora je u proteklih nekoliko godina preduzela niz aktivnosti kako bi se spriječilo nasilje nad ženama i nasilje u porodici i ovaj problem, između ostalog, učinio vidljivim. Predšednica je naglasila da je Odbor, kao značajan institucionalni mehanizam za zaštitu prava žena, dao snažan doprinos u promovisanju Konvencije kroz organizovanje tematskih šednica i učešća u globalnim kampanjama, koje imaju za cilj da spriječe nasilje nad ženama i povećaju njihova ljudska prava i slobode. Krajem 2014. godine, na šednici Odbora predstavljeno je Mišljenje o uticaju potvrđene Konvencije SE na zakonske propise u CG, koje su, na inicijativu Odbora, uz podršku Misije OEBS-a u Crnoj Gori, sačinili eksperti/kinje ODIHR-a iz Varšave i u okviru kojeg su, kroz analizu važećih zakona i

procjene njihove usaglašenosti sa Konvencijom, mapirani zakonski akti koje bi trebalo unaprijediti izmjenama i dopunama u cilju njihove potpune usklađenosti sa Konvencijom. Takođe, članovi/ice Odbora su, u postupku usvajanja Predloga zakona o strancima, podnijeli amandman u cilju usklađivanja Predloga ovog zakona sa Konvencijom SE o sprječavanju i suzbijanju nasilja nad ženama i nasilja u porodici, koji je Skupština prihvatila. Međutim, još uvijek imamo visoku stopu tolerancije na nasilje. Prema istraživanju o percepcijama građana/ki o nasilju u porodici, koje je realizovano za potrebe IPA projekta za rodnu ravnopravnost, više od 90% građana/ki smatra da je nasilje nad ženama u Crnoj Gori sveprisutno, svaka četvrta osoba smatra da postoje situacije u kojima je nasilje opravdano i da je žrtva odgovorna za nasilje jer svojim postupcima izaziva nasilje. To je uznemiravajući i upozoravajući pokazatelj i govori o tome da treba uložiti više napora u promociji života bez nasilja, jer žene trpe najveće nasilje i one su u najvećem broju žrtve.

Prema izvještaju Uprave policije u 2014. godini registrovano je 1347 prekršaja nasilja u porodici, što je gotovo trostruko više u odnosu na 2011. godinu, kada je registrovano 535 slučajeva. Broj krivičnih djela nasilja u porodici i porodičnoj zajednici u 2014. godini veći je za 12,5% u odnosu na 2013. a čak za 33,8% u odnosu na 2012. godinu, (2012.-154 slučajeva, 2013.-183 slučajeva i 2014.-206 slučajeva). Počinioci prekršaja nasilja u porodici u 2014. godini, prema podacima Ministarstva rada i socijalnog staranja, u 83% slučajeva su muškarci, a u 17% slučajeva žene, dok su počinioci krivičnog djela nasilja u porodici u 2014. godini u 85% slučajeva muškarci i u 15% slučajeva žene. Broj prijavljenih slučajeva nasilja u porodici u 2014. godini, prema podacima iz Centra za socijalni rad je 674, a prema podacima iz Policijske uprave 1374 slučajeva. Saopštavajući ove podatke predsjednica je naglasila da je potrebno podići nivo saradnje između nadležnih institucija. Prema podacima Vijeća za prekršaje Crne Gore, od ukupno 1455 predmeta koje su područni organi za prekršaje imali u 2014. godini, riješeno je svega 935 (64%), od toga: najveći procenat (27%) dobio je oslobađajuću odluku, gotovo 20% prošlo je bez kazne putem obustava ili opomena. U najvećem broju izrečena je novčana kazna (26%), svega 4% dobilo je zabranu prilaska. Podaci o izrečenim presudama su sljedeći: oslobađajuća 27,2%, novčana 26,9%, uslovna 14,2%, kazna zatvora 10,5%, zaštitne mjere (samostalno) 2,1% i vaspitne mjere (0,7%).

Predsjednica je konstatovala da iz navedenog proizilazi da je u ovoj oblasti neophodno i dalje raditi na efikasnijoj primjeni Zakona o zaštiti od nasilja u porodici i ojačati međuresorsku saradnju u cilju potpune zaštite žrtava nasilja kroz primjenu Protokola o postupanju u slučajevima porodičnog nasilja.

Tanja Ignjatović, programska koordinatorica Autonomnog ženskog centra, iz Beograda, zahvalila je na pozivu i datoj mogućnosti da predstavi publikaciju „Indikatori za praćenje primjene odredbi Konvencije SE o sprječavanju i suzbijanju nasilja nad ženama i nasilja u porodici“, koja je izrađena u okviru regionalnog projekta „Udruženim naporima – ka novim evropskim standardima u zaštiti žena od rodno zasnovanog nasilja“, realizovanog tokom 2012-2014, uz finansijsku podršku Evropske unije. Kako je saopštila, dva glavna izvora informacija i tumačenja članova i standarda Konvencije korišćena za kreiranje indikatora, bili su: obrazloženje uz Konvenciju, kao i studija o usklađenosti zakonodavnih i strateških dokumenata sa standardima Konvencije, izrađena u okviru ovog projekta. Polazeći od navedenog postavljeni su indikatori za 51 član Konvencije. Tokom izrade seta indikatora, zbog složenog sadržaja Konvencije, nailazilo se na brojne dileme i teškoće, kao što su – složenost i sveobuhvatnost odredbi i standarda sadržanih u članovima Konvencije i njihovo međusovno prožimanje, nepostojanje odgovarajućih evidencija i javno dostupnih podataka za mnoge od navedenih indikatora, uspostavljanje balansa između indikatora koji se odnose na zakone i politike i onih koji se odnose na njihovu primjenu, činjenica da indikatori koji uključuju broj i procenat ne nose uvijek informacije o relevantnosti, efektivnosti i efikasnosti, ali mogu da posluže kao prvi, najopštiji pokazatelj o stanju u ovoj oblasti. Naglasila je da spisak ponuđenih indikatora nije konačan i nepromjenljiv i njihova primjena će ukazati u kom pravcu ih treba mijenjati i razvijati, a od kojih treba odustati. Lista ponuđenih indikatora ne predstavlja obavezu za ženske organizacije koje realizuju projekat „Udruženim naporima – ka novim evropskim standardima u zaštiti žena od rodno

zasnovanog nasilja“ da prikupi podatke za sve indikatore, već pomoć u praćenju primjene Konvencije, njenih pojedinih oblasti ili pojedinačnih članova, od interesa za svaku od organizacija. Stoga je ova lista potencijalni „alat“, a dobijeni podaci mogu postati „sredstvo“ za buduće promjene u ovoj oblasti.

Tokom prezentacije, Tanja Ignjatović predstavila je indikatore za pojedine članove u okviru poglavlja - Integriranje politika i prikupljanje podataka, Prevencija, Zaštita i podrška, Materijalno krivično pravo, Istraga, sudski postupak, proceduralno pravo i zaštitne mjere, Migracije i azil, i to: član 10 – Koordinaciono tijelo, član 15 Obuka profesionalaca, član 23 – Sigurne kuće, član 45 – Sankcije i mjere član 51 – Procjena rizika i upravljanje rizikom, član 52 – Hitne mjere i član 59 – Boravišni status.

Član 10 Konvencije sadrži obavezu da jedno ili više zvaničnih tijela dobije četiri specifična zadatka: koordinaciju, sprovođenje, praćenje i procjenu politika i mjera koje je članica Konvencije osmislila za sprječavanje i borbu protiv svih vidova nasilja obuhvaćenih ovom Konvencijom. To se može učiniti uspostavljanjem novih zvaničnih tijela ili davanjem mandata zvaničnim tijelima koja već postoje za bavljenje ovim zadacima. Četiri zadatka, koja ovo tijelo ili tijela imaju mandat da obavljaju, imaju za cilj da obezbijede da različite mjere koje članica preduzima u primjeni ove Konvencije budu dobro koordinisane i da dovede do zajedničkog napora svih državnih organa i sektora. Pored toga, oni imaju za cilj da obezbijede sprovođenje svih novih politika i mjera. Zadatak koji ova tijela imaju u smislu praćenja ograničen je na praćenje kako i koliko djelotvorno se politike i mjere za sprječavanje i borbu protiv svih oblika nasilja obuhvaćenih ovom Konvencijom sprovode na nacionalnom i/ili regionalnom i lokalnom nivou. Ova tijela će koordinisano prikupljati podatke, vršiti analizu i objavljivati rezultate. Polazeći od navedenog, Tanja Ignjatović je saopštila da su Indikatori za član 10 Konvencije: *broj državnih koordinacionih tijela sa mandatom da prikupljaju podatke, koordinišu, sprovode, prate i procjenjuju sprovođenje politika i mjera za sprječavanje i suzbijanje svih oblika nasilja obuhvaćenih ovom Konvencijom; *procenat ekspertkinja iz relevantnih ženskih nevladinih organizacija u odnosu na broj članova/ica u koordinacionim tijelima i *broj javno dostupnih izvještaja o aktivnostima iz mandata zvaničnih državnih koordinacionih tijela, na godišnjem nivou.

Kada je u pitanju obuka stručnjaka iz člana 15 Konvencije, od izuzetnog je značaja da stručnjaci koji su u redovnom kontaktu sa žrtvama ili učiniocima, imaju odgovarajuće znanje o pitanjima koja su u vezi sa ovim vrstama nasilja. S tim u vezi, data su dva indikatora: *broj obučanih profesionalaca/ki koji/e rade sa žrtvama i učiniocima svih oblika nasilja obuhvaćenih ovom Konvencijom, na godišnjem nivou, u sljedećim oblastima: sprječavanje i otkrivanje nasilja, rodna ravnopravnost, potrebe i prava žrtava nasilja, sprječavanje sekundarne viktimizacije, odgovarajuće i djelotvorno reagovanje relevantnih organa/službi, značaj koordinisane saradnje između organa, službi i organizacija;* procenat obuka za profesionalce/ke koji/e rade sa žrtvama ili učiniocima svih oblika nasilja obuhvaćenih ovom Konvencijom, koje su podržane od strane države, u odnosu na ukupan broj obuka koje su kreirale i realizovale ženske nevladine organizacije, na godišnjem nivou.

Član 23 Konvencije određuje članicama da omoguće otvaranje odgovarajućih, lako dostupnih sigurnih kuća u dovoljnom broju, što je značajno sredstvo za ispunjavanje obaveze pružanja zaštite i podrške. Svrha sigurnih kuća jeste da obezbijede neposredan, ako je moguće neprekidan pristup bezbjednom smještaju za žrtve, posebno žene i decu, koji nijesu više bezbjedni u svom domu. Kako bi ispunile svoj primarni zadatak pružanja sigurnosti i bezbjednosti za žene i decu, od izuzetne je važnosti da sve sigurne kuće primjenjuju određene standarde. U vezi sa ovim članom predložena su četiri indikatora: * stepen usklađenosti politika i standarda rada pružalaca ove specijalizovane usluge podrške žrtvama nasilja sa standardima postavljenim u Konvenciji;* broj i geografska raspoređenost specijaliovanih, lako dostupnih i bezbjednih sigurnih kuća za žene žrtve nasilja i njihovu decu, razvrstano prema regionu i vrsti pružalaca usluga (broj mjesta/kreveta u odnosu na broj stanovnika); *procenat žrtava nasilja i njihove dece u sigurnim kućama u odnosu na identifikovanu potrebu za smještajem u sigurnim kućama, razvrstano u odnosu na sve oblike nasilja obuhvaćene ovom Konvencijom, na godišnjem nivou. *procenat izdvajanja iz godišnjeg

budžeta namijenjen nesmetanom funkcionisanju sigurnih kuća i smještaju za žrtve, naročito žene i njihovu decu, u odnosu na ukupni budžet za usluge u ovoj oblasti, godišnje.

Član 45 - Sankcije i mjere, usko je povezan sa članovima 33-41 u kojima se definišu različita krivična djela koja bi trebalo da budu kažnjiva u skladu sa krivičnim zakonom. Međutim, on se odnosi na sve vrste sankcija, bez obzira na to da li su krivične prirode. U skladu sa obavezama koje nameću dati članovi, član 45 zahtijeva od članica da usklade aktivnosti sa ozbiljnošću krivičnog djela i da ustanove sankcije koje su djelotvorne, srazmjerne i koje odvrćaju od vršenja krivičnih djela. Indikatori za član 45 su: * stepen ugrađenosti mjera/odredbi kojima se obezbjeđuje da krivična djela utvrđena u skladu sa ovom Konvencijom budu kažnjiva sankcijama koje su djelotvorne, srazmjerne i koje odvrćaju od vršenja krivičnih djela, u relevantne zakone/podzakonska akta/strategije i politike: * odnos između zakonom propisanih i broja izrečenih sankcija od strane suda/tužilaštva za svako djelo obuhvaćeno ovom Konvencijom, na godišnjem nivou; * broj mjera/odredbi kojima se propisuje praćenje, odnosno nadzor osuđenih lica, a koje su ugrađene u relevantne zakone/podzakonska akta/strategije i politike.

Odredbama člana 51 određuje se obaveza da se obezbijedi da svi nadležni organi, ne samo policija, djelotvorno ocijene i razviju plan za upravljanje bezbjednosnim rizicima sa kojima se određena žrtva suočava od slučaja do slučaja, u skladu sa standardizovanim procedurom, uz saradnju i međusobnu koordinaciju. Mnogi učinioci prijete svojim žrtvama ozbiljnim nasiljem, uključujući i smrt. Prema tome, važno je da se pri svakoj procjeni rizika, kao i tokom upravljanja rizikom razmotri mogućnost ponovnog nasilja, prvenstveno smrtonosnog nasilja, i da se na odgovarajući način ocijeni ozbiljnost situacije. Svrha ove odredbe jeste da se obezbijedi uspostavljanje djelotvorne mreže stručnjaka iz više različitih agencija radi zaštite žrtava koje su pod visokim rizikom. Procjenu rizika je neophodno sprovoditi sa ciljem upravljanja utvrđenim rizikom kroz razvoj bezbjednosnog plana za datu žrtvu, kako bi se, prema potrebi, obezbijedila koordinisana bezbjednost i podrška. Indikatori dati za ovaj član su: *stepen ugrađenosti mjera/odredbi kojima se obezbjeđuje da svi relevantni organi sprovode procjenu rizika od smrtnosti, ozbiljnosti situacije i rizika od ponavljanja nasilja u cilju upravljanja rizikom, i ukoliko je neophodno, obezbijediti koordiniranu zaštitu i podršku, u relevantne zakone/podzakonska akta/strategije i politike; * stepen ugrađenosti mjera/odredbi kojima se obezbjeđuje da se procjena opisana u stavu 1 člana 51, na odgovarajući način uzme u obzir u svim fazama istrage i primjene zaštitnih mjera, u relevantne zakone/podzakonskaakta/strategije i politike; * procenat slučajeva u kojima je izgrađen plan upravljanja rizikom (odnosno plan zaštite u skladu sa procijenjenim rizikom), razvrstano u odnosu na sve oblike nasilja obuhvaćeno ovom Konvencijom, u odnosu na ukupan broj prijavljenih slučajeva ovih djela, na godišnjem nivou.

U situacijama neposredne opasnosti, najdjelotvorniji način da se garantuje bezbjednost žrtve nasilja u porodici jeste da se uspostavi fizička udaljenost između žrtve i učinioca. U mnogim slučajevima, neophodno je da jedno od njih napusti, na određen vremenski period, zajedničko mjesto stanovanja ili da učinilac napusti mjesto stanovanja žrtve. Umjesto da se teret užurbanog traganja za bezbjednošću u skloništu ili na drugom mjestu stavlja na žrtvu, smatralo se da je važno da se ukloni učinilac kako bi se žrtvi omogućilo da ostane u domu. Odredba člana 52 sadrži obavezu opremanja nadležnih organa mogućnošću da naredi učiniocu nasilja u porodici da napusti mjesto stanovanja žrtve i da mu se zabrani povratak ili stupanje u kontakt sa žrtvom. Neposrednu opasnost mora da procijeni nadležni organ. Članice Konvencije odlučuju o trajanju takvog naloga, ali bi trebalo da je period dovoljan da se žrtvi obezbijedi djelotvorna zaštita. Postojeći primjeri takvih naloga u državama članicama SE traju od 10 dana do četiri nedjelje, sa ili bez mogućnosti obnove. Takođe, prepušteno je članicama da identifikuju i ovlaste, u skladu sa nacionalnim pravom i ustavnim sistemom, organ nadležan za izdavanje takvih naloga i pokretanje odgovarajuće procedure. Indikatori dati za ovaj član su: *stepen ugrađenosti mjera/odredbi kojima se daje ovlaštenje nadležnim organima da u situacijama neposredne opasnosti odmah ili u roku od 24 sata izdaju nalog učiniocu nasilja u porodici da napusti mjesto stanovanja žrtve ili ugroženog lica u dovoljnom vremenskom

periodu, u relevantne zakone/podzakonska akta/strategije i politike; *procenat slučajeva u kojima su nadležni organi izdali hitan nalog učiniocima nasilja u porodici da odmah napuste mjesto stanovanja žrtve ili ugroženog lica na dovoljan vremenski period, u odnosu na ukupni broj prijave nasilja u porodici na godišnjem nivou ili zabranili učiniocu da pristupi boravištu, odnosno stupi u kontakt sa žrtvom ili ugroženim licem, u odnosu na ukupni broj prijave nasilja u porodici na godišnjem nivou.

Istraživanja su pokazala da strah od deportovanja ili gubitka boravišnog statusa predstavlja izuzetno moćno oružje koji učinioci koriste kako bi spriječili žrtve nasilja nad ženama i nasilja u porodici da zatraže pomoć nadležnih organa ili da napuste učinioca. Najveći broj država članica SE zahtijeva od supružnika ili partnera da ostanu u braku ili vezi u periodu od jedne do tri godine kako bi se supružniku ili partneru odobrio nezavisan boravišni status. Posljedica toga je da mnoge žrtve čiji boravišni status zavisi od učinioca ostaju u vezi u kojoj su prisiljene da trpe situacije zlostavljanja i nasilja tokom dužih vremenskih perioda. Smatra se da je neophodno obezbijediti da rizik gubitka boravišnog statusa ne predstavlja prepreku za žrtve da napuste nasilan brak ili vezu. Obaveza sadržana u članu 59 zahtijeva od članica Konvencije da preduzmu neophodne zakonodavne ili druge mjere kako bi se omogućilo da žrtve migranti čiji je boravišni status uslovljen brakom ili vezom dobiju nezavisnu boravišnu dozvolu ograničenog važenja u slučaju raskida braka ili veze. Takođe se navodi da bi nezavisnu boravišnu dozvolu trebalo dodijeliti u slučaju posebno teških okolnosti. Za ovaj član dato je šest indikatora. Jedan od indikatora je *stepen usaglašenosti mjera/odredbi kojima se obezbjeđuje da žrtve, čiji boravišni status zavisi od supružnika, odnosno partnera, u slučaju prekida braka, odnosno veze i u smislu posebno teških okolnosti, u skladu sa nacionalnim zakonodavstvom i uz propisivanje simbolične takse, po zahtjevu dobiju nezavisnu dozvolu boravka bez obzira na dužinu trajanja braka, odnosno veze, u relevantne zakone/podzakonska akta/strategije i politike.

Kroz pitanja i komentare doprinos raspravi dali su: Siniša Bjeković, zamjenik Zaštitnika ljudskih prava i sloboda, Sonja Bošković, zamjenica Vrhovnog državnog tužioca, Vesna Ratković, članica Grupe eksperata za borbu protiv nasilja nad ženama i nasilja u porodici – GREVIO, Dragan Pejanović, sekretar Ministarstva unutrašnjih poslova, Sonja Šundić, savjetnica Predsjednika Crne Gore, Nada Drobnjak, predsjednica Odbora, Maja Raičević, NVO Centar za ženska prava, Biljana Pejović, načelnica Odjeljenja za poslove rodne ravnopravnosti Ministarstva za ljudska i manjinska prava, Jovana Hajduković, NVO Sigurna ženska kuća, Sanja Elezović, nezavisna ekspertkinja, Branka Vlahović, NVO „Spes“ i Tanja Ignjatović, programska koordinatorica Autonomnog ženskog centra, Beograd. U diskusiji je naglašeno da Crna Gora ima dobar normativni okvir, ali da više treba raditi na promjeni svijesti, primjeni zakona i mjera, ujednačavanju i praćenju efekata postupanja, sadržaju mjera i usluga, koordinisanom djelovanju.

Zaključujući šednicu predsjednica Odbora je konstatovala da je tokom konultativnog saslušanja Tanje Ignjatović, predstavljena mogućnost praćenja primjene Konvencije preko indikatora koji upućuju na usklađenosti zakona, mjera i odredbi sa standardima ovog međunarodnog ugovora koji upućuju na stepen usklađenosti zakona, mjera i odredbi sa standardima ovog međunarodnog ugovora, kroz kvantitavne pokazatelje, koji zahtijevaju bolje administrativne evidencije i kroz kvalitativne pokazatelje u vezi sa prevencijom, obukom stručnjaka, podrškom za žrtve, djelotvornom zaštitom, srazmjernim sankcijama. Takođe, najavila je da će indikatori biti osnova za izvještavanje nadležnih ministarstava o primjeni Konvencije na kontrolnom saslušanju pred Odborom, u novembru 2015. godine, tokom trajanja kampanje „16 dana aktivizma protiv nasilja nad ženama“.

Šednica je završena u 12 sati i 30 minuta.

SEKRETARKA ODBORA
Snežana Grupković,s.r.

PREDŠEDNICA ODBORA
Nada Drobnjak,s.r.

